

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽi/13/2013
Identifikačné číslo spisu:	2011200560
Dátum vydania rozhodnutia:	06.05.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Rumanu
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2011200560.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a sudcov JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: HÍLEK a spol., a.s., IČO: 36 239 542, Vájanského 24, Senica, právne zastúpený: Advokátska kancelária SCHUBERT & partners, s.r.o., Vansovej 2, Bratislava, proti žalovanému: Mesto Skalica, Ing. Stanislav Chovac, primátor mesta Skalica, Námestie slobody 10, Skalica, právne zastúpený JUDr. Jozefom Horváthom, advokátom so sídlom Francisciho 11, 811 08 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. IPm1/2011 zo dňa 16. augusta 2011, v konaní o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/82/2011-86 zo dňa 23. mája 2013, jednomyseľne

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave
č. k. 14S/82/2011-86 zo dňa 23. mája 2013 p o t v r d z u j e.

Žalovaný j e p o v i n ý nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 165,56 €, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku na účet právneho zástupcu žalobcu SCHUBERT & partners, s.r.o., advokátska kancelária, Bratislava.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Trnave podľa § 250j ods. 2 písm. b/, c/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. IPm1/2011 zo dňa 16. augusta 2011 a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu Mesta Skalica č. I3/2010 zo dňa 06. júla 2011, vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie a priznal žalobcovi náhradu trov konania.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že v predchádzajúcom správnom konaní na základe žiadosti žalobcu z 02.02.2010 boli vydané fiktívne rozhodnutia (žalovaného, ako aj prvostupňového orgánu), ktorými neboli žalobcovi prístupné informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení

neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“, ale aj „infozákon“), ktoré boli následne rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 23S/11/2010 zo dňa 17.01.2011 zrušené a vec vrátená správnomu orgánu na ďalšie konanie.

V novom konaní žiadosti žalobcu opätovne nebolo vyhovené a požadované informácie týkajúce sa užšej súťaže, používania verejných prostriedkov a nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie s poukazom na § 10 ods. 1 a § 11 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z., neboli sprístupnené.

Krajský súd citoval ust. § 10 a § 11 zákona č. 211/2000 Z.z., § 9 ods. 4 zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní, čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky a § 17 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a uviedol, že obsahom žalobných dôvodov mal za dostatočne preukázané, že žalovaný pri rozhodovaní o žiadosti o poskytnutie informácií zo dňa 02.02.2010 postupoval spôsobom, ktorý nemá oporu v platnej právnej úprave zákona č. 211/2000 Z.z. a rovnako nedôvodne odmietol poskytnúť informácie s poukazom na právnu úpravu zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní. Zdôraznil, že opakované poukazy na konflikt medzi požiadavkami podľa infozákona a právom účastníkov verejnej súťaže na ochranu poskytnutých informácií sú absolútne irelevantné, pretože zákon o verejnom obstarávaní upravuje právne vzťahy medzi účastníkmi verejnej súťaže a vzťahy vyplývajúce z tejto súťaže, avšak v danom prípade už prvostupňový orgán uviedol, že uplynula pomerne dlhá doba od realizácie diela, ktoré bolo predmetom verejného obstarávania. Žalobca sa nedomáhal poskytnutia informácií v súvislosti so svojou účasťou vo verejnej súťaži a preto ani nebol dôvod poukazovať na jeho zvýhodnenie vyplývajúce z prípadného poskytnutia požadovaných informácií.

Krajský súd sa stotožnil s tvrdením žalobcu o tom, že bolo nedôvodné odmietnutie jeho žiadosti s odkazom na právnu úpravu ochrany obchodného tajomstva v zmysle § 10 zák. č. 211/2000 Z.z., a z administratívneho spisu nebolo preukázané, aby požadované informácie spĺňali požiadavky pre uznanie za predmet obchodného tajomstva v zmysle § 17 Obchodného zákonníka (skutočnosti obchodnej, výrobné alebo technickej povahy súvisiace s podnikom, ktoré majú skutočnú alebo aspoň potenciálnu materiálnu alebo nemateriálnu hodnotu, nie sú v príslušných obchodných kruhoch bežne dostupné, majú byť podľa vôle podnikateľa utajené a podnikateľ zodpovedajúcim spôsobom ich utajenie zabezpečuje). Aj v prípade, ak by táto skutočnosť bola preukázaná, vzhľadom na spôsob financovania predmetnej rekonštrukcie a pôvod finančných prostriedkov použitých nielen na samotnú rekonštrukciu, ale aj na súvisiace konania týkajúce sa výberu dodávateľa diela, by aj prípadné obchodné tajomstvo bolo vylúčené z povinnosti nesprístupnenia s odkazom na § 10 ods. 2 písm. c) zák. č. 211/2000 Z.z. Legitimácia žalobcu na požadovanie informácií nevyplyva z jeho evidentného postavenia ako podnikateľa, ale je daná na základe § 4 zák. č. 211/2000 Z.z., ktorý vymedzuje pojem žiadateľa veľmi široko len tým, že sa jedná o fyzickú a právnickú osobu bez povinnosti preukazovania akejkoľvek oprávnenosti alebo dôvodu záujmu o poskytnutie požadovaných informácií. Rovnako neprislúcha povinnej osobe ani hodnotiť motív podania žiadosti. Toto samozrejme platí za splnenia ostatných podmienok.

Záverom krajský súd uviedol, že nie je dôvodné poukazovať ani na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z.z. z dôvodu, že vylúčené je len poskytnutie informácií odovzdaných osobou, ktorej zákon túto povinnosť neukladá (v danom prípade je povinnosť účastníkov verejnej súťaže daná zákonnou povinnosťou preukázať splnenie podmienok verejnej súťaže). Aj keby sa malo jednať o takéto informácie, nie je obsahom spisu preukázané, že by účastníci užšej súťaže boli Mestom Skalica písomne vyzvaní na oznámenie prípadného nesúhlasu so sprístupnením informácií. Dokonca aj v prípade, ak by sa jednalo o informácie v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) infozákona, má súd za to, že vzhľadom na zásadný význam charakteru finančných prostriedkov použitých na financovanie diela a celej užšej súťaže, by tieto informácie boli v zmysle § 11 ods. 2 zákona č. 211/2000 Z.z. vylúčené z obmedzenia prístupu k informáciám.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalovaný a žiadal, aby najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol, alternatívne rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dôvodoch odvolania uviedol, že žalobca v porovnaní s predchádzajúcimi žalobami zúžil právne dôvody v podstate iba na argumentáciu, že v užšej súťaži mali

byť použité verejné prostriedky a prostriedky Európskej únie, a preto bol žalovaný povinný sprístupniť ním požadované informácie. Namietal, že žalobca ako žiadateľ nebol rozhodnutím a postupom žalovaného na svojich právach žiadnym spôsobom ukrátený, lebo správny orgán nemohol v súlade s platnou právnou úpravou jeho žiadosti vyhovieť.

Opakovane namietal, že zákon č. 25/2006 Z.z. má k zákonu o slobode informácií vzťah ako *lex specialis* k *lex generalis*, čo znamená, že vo veci prístupu k informáciám má aplikácia ustanovení zákona č. 25/2006 Z.z. prednosť pred použitím príslušných ustanovení infozákona, ak nie je v konkrétnych ustanoveniach týchto zákonov vzájomný vzťah upravený inak. V zmysle princípu rovnakého zaobchádzania, nediskriminácie záujemcov, transparentnosti, hospodárnosti a efektívnosti bolo potrebné interpretovať aj ustanovenia § 21 ods. 5 zákona č. 25/2006 Z.z. čo znamená, že ak by správny orgán vyhovel žiadosti žiadateľa o poskytnutie požadovaných informácií, porušil by tým princíp rovnakého zaobchádzania a nediskriminácie účastníkov verejného obstarávania, pretože ak by žiadateľ požadované informácie od správneho orgánu získal, bol by voči iným záujemcom neoprávnene zvýhodnený a správny orgán by mu takýmto postupom zvýhodnenie poskytol.

Informácie, ktorých poskytnutie sa žalobca domáhal nespĺňali žiadnu z podmienok ustanovenia § 10 ods. 2, ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. a týkali sa verejného obstarávania užšej súťaže „Jezuitský kostol -stavebné úpravy a opravy“. V prvom rade bolo povinnosťou správnych orgánov rešpektovať ustanovenia zákona č. 25/2006 Z.z. a nebol daný zákonný dôvod na ich zverejnenie preto, že nešlo o informácie, ktorých primárnym nositeľom bolo Mesto Skalica, ale iní účastníci užšej súťaže, ktorej sa napokon zúčastnil aj žalobca. Informácie nepochybne súviseli s touto súťažou a žalobca zodpovedanie týchto otázok mimo súťaže nepotreboval. Poskytnutie požadovaných informácií by bolo v rozpore s ustanoveniami zákona č. 25/2006 Z.z., bránilo by to čestnej hospodárskej súťaži a niektoré z požadovaných informácií by navyše tvorili predmet obchodného tajomstva ostatných účastníkov verejného obstarávania. Na zverejnenie takýchto údajov by preto správny orgán potreboval s poukazom na ustanovenie § 11 ods. 1 písm. a/ zákona o slobode informácií ich súhlas. V ustanovení § 45 ods. 9 zákona č. 25/2006 Z.z. je uvedené, že verejný obstarávateľ ani obstarávateľ nesmie použiť ponuku ani jej časti bez súhlasu uchádzača, pričom aplikácia ustanovení zákona č. 25/2006 Z.z. má prednosť pred použitím ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z..

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť, priznať mu náhradu trov konania a súčasne odkázať na žalobu, v ktorej opísal a právne vyargumentoval dôvodnosť žaloby.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku vyvesené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk, www.nsud.sk najmenej päť dní vopred, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňového správneho orgánu zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Uvedenými rozhodnutiami bola zamietnutá žiadosť žalobcu o poskytnutie informácií, preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými námietkami uvedenými v žalobe, a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

V správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 v spojení s § 372p ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré považuje za úplné, výstižné a presvedčivé, reagujúce na všetky námietky, preto sa k nim v celom rozsahu pripája z dôvodu, aby sa pre účastníkov známe fakty, spolu s právnymi závermi krajského súdu nadbytočne neopakovali, a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dodáva.

Žiadosťou o sprístupnenie informácií zo dňa 14.01.2010 žiadal žalobca o sprístupnenie informácií vo veci užšej súťaže „Jezuitský kostol - stavebné úpravy a opravy“, ktorá bola vyhlásená mestom Skalica jej zverejnením vo vestníku VO č. 242/2009 zo dňa 17.12.2009 pod číslom 07237-MUP (ďalej len „užšia súťaž“), a ktoré formuloval nasledovne:

- a) identifikácia subjektov, fyzických a právnických osôb, ktoré boli v užšej súťaži vybrané a vyzvané na predloženie ponuky, a to s uvedením identifikačných údajov: obchodné meno, sídlo/miesto podnikania, IČO,
- b) konkrétne referencie, ktoré každý z vybraných a vyzvaných subjektov uviedol v užšej súťaži, a na základe ktorých bol každý z takýchto subjektov vyzvaný na predloženie ponuky, a to s uvedením názvu rekonštruovaného objektu, sídla, vlastníka tohto objektu a objemu každej takejto referencie v eurách
- c) celkový finančný objem uvedených referencií, ktoré v užšej súťaži uviedli vybrané a vyzvané subjekty

Rozhodnutím č. 13/2010 zo dňa 06.07.2011 Mesto Skalica ako povinná osoba žiadosti nevyhovela a požadované informácie nesprístupnila.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím č. IPm1/2011 zo dňa 16.08.2011 vydaným primátorom Mesta Skalica odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Opätovná žiadosť o sprístupnenie informácií zo dňa 02.02.2010 je čo do predmetu a rozsahu požadovaných informácií totožná s prvou žiadosťou s tým rozdielom, že v nej bolo uvedené, že vzhľadom na to, že Mesto Skalica listom zo dňa 25.01.2010 oznámilo žalobcovi, že Mesto Skalica ako verejný obstarávateľ zrušilo užšiu súťaž, odpadol dôvod pre ktorý Mesto Skalica listom zo dňa 25.01.2010 odmietlo sprístupniť informácie o užšej súťaži na základe prvej žiadosti, v dôsledku čoho by Mesto Skalica malo požadované informácie sprístupniť.

Zákon č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v ustanovení § 1 upravuje podmienky, postup a rozsah slobodného prístupu k informáciám. V poznámke k tomuto ustanoveniu je citovaný aj čl. 26 Ústavy Slovenskej republiky, ktorá síce nemá normatívnu povahu, ale pokiaľ ide o účel zákona o slobode informácií, vyjadruje zámer zákonodarcu chrániť jeho reálne uplatnenie.

Podľa článku 26 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb., sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Právo na informácie spolu so slobodou prejavu sú ústavnými právami každého subjektu garantovanými Ústavou Slovenskej republiky, Listinou základných práv a slobôd a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústava Slovenskej republiky prostredníctvom práva na informácie vytvára tri skupiny informácií. Prvú predstavujú informácie, ktoré štátne orgány a orgány územnej samosprávy musia predložiť oprávneným osobám, druhú tvoria informácie, ktoré štátne orgány ani iné orgány verejnej moci nemusia predložiť oprávneným osobám, ale musia strpieť prístup k nim ak oprávnené

osoby uplatnia svoje právo na informácie, a tretiu skupinu informácií tvoria tie, ktoré nemožno zverejniť, pretože ide o informácie podliehajúce úprave čl. 26 ods. 4 ústavy.

Slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia, mravnosti (článok 26 ods. 4 Ústavy SR).

Z citovaných ustanovení vyplýva, že Ústava Slovenskej republiky v článku 26 zaručuje právo na informácie a zároveň upravuje obmedzenia, ktoré je potrebné dodržiavať pri uplatňovaní práva na informácie tak, aby sa vytvorila primeraná rovnováha. Práve z týchto dôvodov ustanovenie § 8 a nasledujúcich zákona o slobode informácií upravuje obmedzenia prístupu k informáciám. Účelom ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a/ citovaného zákona je chrániť informácie.

Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobode informácií osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len „povinné osoby“) sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1, 2, 3 citovaného zákona, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii. Povinná osoba podľa § 2 ods. 3 sprístupní iba informácie o hospodárení s verejnými prostriedkami, nakladaní s majetkom štátu, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, (zákon č. 205/2004 Z.z. o zhromažďovaní, uchovávaní a šírení informácií o životnom prostredí v znení neskorších predpisov) o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy. Informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

V predmetnej veci je spornou otázka výkladu a aplikácie ustanovenia § 10, § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 211/2000 Z.z. na zverejnenie vyššie uvedených a požadovaných informácií vo vzťahu k Mestu Skalica. V napadnutom rozhodnutí sa teda riešila principiálna a závažná otázka, a to konkrétne otázka, v akom rozsahu a či vôbec je žalovaný povinný sprístupniť informácie na základe zákona o slobode informácií.

Všetky obmedzenia práva na informácie vykonáva povinná osoba tak, že sprístupní požadované informácie vrátane sprievodných informácií po vylúčení tých informácií, pri ktorých to ustanovuje zákon (§ 12 zákona č. 211/2000 Z.z.).

Krajský súd sa so závermi správnych orgánov nestotožnil a odôvodnil to tým, že sprístupnenie požadovaných informácií zo zákona nie je vylúčené a v konaní nebolo preukázané, že by tieto informácie spĺňali požiadavky pre uznanie za predmet obchodného tajomstva, resp. preukázané obmedzenia v zmysle § 8 - 13 zákona č. 211/2000 Z.z.

S týmto záverom krajského súdu sa v celom rozsahu stotožnil aj najvyšší súd, ktorý navyše dodáva, že v danom prípade nemožno súhlasiť s námietkou žalovaného, že jednotlivé ustanovenia infozákona boli bez akéhokoľvek právne relevantného dôvodu nadradené nad ustanovenia iných právnych predpisov rovnakej právnej sily (zákon č. 25/2006 Z.z.) a dospel k záveru, že správny orgán sa v konaní dostatočne nevysporiadal s požiadavkou žalobcu o poskytnutie informácií. Ak je právo na informácie obmedzené zákonom, ktorý nedovoľuje žalovanému zverejniť iné informácie než tie, ktoré ustanovil zákon, dôvody pre ktoré to nemôže urobiť, ako aj možnosť buď nesprístupniť alebo obmedziť žiadané informácie, musia byť preukázané mimo ďalších pochybností.

Úlohou súdu vykonávajúceho prieskum rozhodnutia správneho orgánu nie je nahrádzať jeho činnosť, ale len preskúmať zákonnosť napadnutého rozhodnutia ako aj postupu, ktorý jeho prijatiu predchádzal.

Správny orgán v ďalšom konaní využitím možnosti aplikovať zákonom mu dovolenú správnu úvahu zohľadní nie bezvýznamnú skutočnosť, že ide o informácie týkajúce sa používania verejných prostriedkov a nakladania s finančnými prostriedkami Európskej únie, a zistený skutkový stav v novom rozhodnutí právne vyhodnotí tak, aby bolo splnené základné poslanie zákona o slobode informácií.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní odvolacích námietok žalovaného dospel k záveru, že pokiaľ súd prvého stupňa žalobe vyhovel a preskúmané rozhodnutie žalovaného a prvostupňového správneho orgánu zrušil, rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, preto napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil a v podrobnostiach na tam uvedené dôvody odkazuje.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Právny zástupca predložil dňa 31.07.2013 spolu s vyjadrením k odvolaniu vyúčtovanie trov právneho zastúpenia v celkovej výške 165,56 Eur, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky priznal nasledovne:

Za podanie vyjadrenia k odvolaniu zo dňa 31.07.2013 vo výške 130,16 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších v platnom znení (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.) a režijný paušál na rok 2013 vo výške 7,81 € (§ 16 ods. 3 v spojení s § 1 vyhlášky).

Ďalej bola právnenému zástupcovi žalobcu, ktorý je platiteľom dane z pridanej hodnoty (ďalej len „DPH“) priznaná uplatnená DPH zo základu 130,16 € (podľa § 18 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) vo výške 20 % v sume 26,03 €, a z režijného paušálu 7,81 € (§ 16 ods. 3 v spojení s § 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.) v sume 1,56 €.

Celkom boli priznané žalobcovi na náhradu trovy konania vo výške 165,56 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0 (zákon č. 757/2004 Z.z. o sudcoch a príslušiacich v znení neskorších predpisov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.